

Brief van een ter dood veroordeelde aan zijn moeder

Lieve moeder,

Deze brief wordt gepubliceerd in de hoop dat je hem onder ogen krijgt en in staat zal zijn om mij te helpen. Ik bevind mij in ernstige moeilijkheden. Ik ben ter dood veroordeeld. Ik kan niet schrijven. Het is hier donker en ik heb geen pen of papier. Een goede vriend heeft deze brief namens mij opgesteld. Ik verzeker je van mijn volstrekte onschuld. Ik heb niet eens een proces gehad.

Ik wil je geen vrees aanjagen, maar velen die mij voorgegaan zijn, hebben een dodelijke injectie gekregen, sommigen hebben ze de ledematen uitgetrokken, van enkelen hebben ze de schedel ingedrukt. Het ziet er benard uit voor mij. Maar of mijn nakende dood nu wreed en pijnlijk zal zijn of eerder snel en pijnloos, ik ben veel te jong om te sterven. Ik wil leven, mama! Ik wilde maar dat ik je zag en dat we elkaar in de armen konden sluiten.

Zelfs op dit late uur kan je me nog steeds redden, want als ik zeg dat het hier donker is, bedoel ik dat ik binnenin je ben. Ik ben zo dicht bij je. Hier ben ik: in de warmte van je schoot. Je kan het voelen... als je wil. De mensen hebben je verteld dat je een keuze hebt en daarover denk je nu na terwijl het vreselijk stormt in je hart. Ze hebben er niet bij verteld dat dit geen keuze is tussen twee evenwaardige dingen. Niet zoals draag ik een rok of een broek of kies ik wit of blauw. Ze hebben je niet verteld dat je op het punt staat een keuze voor het kwaad te maken.

Sommigen suggereren dat je niet goed voor me zal kunnen zorgen. Anderen zeggen dat ik misvormd zal zijn. Ze doen alles opdat jij van mij verlost zou zijn. Luister niet naar hen, moeder. Ik ben toch je kind. Ik heb je nodig. De mensen zeggen dat je het recht hebt om dit te doen omwille van de wet. Geloof

hen alsjeblieft niet! Is het rechtvaardig dat ik ontrukt wordt aan de bescherming van je schoot en bij het vuil wordt gesmeten? Wat heb ik toch gedaan om zulk afgrijselijk lot te verdienen?

Moeder, voordat het te laat is, wil ik dat je tenminste hierover nadenkt. Ze noemen mij foetus of embryo, opdat je er niet aan zou denken dat ik je kleine baby ben. Je moet toch beseffen dat volwassene, tiener, kleuter, baby, foetus en embryo allemaal woorden zijn die de ontwikkeling van hetzelfde menselijk wezen omschrijven. Niemand wordt gedood omdat hij kind of tiener wordt genoemd, waarom ik dan omdat ze mij foetus noemen? Zal je me dan niet missen mama, als ik er niet meer ben? Zal je hier ooit mee in het reine komen?

Ik weet dat je gemoed bezwaard is door twijfels en moeilijkheden. Ik hoor je hart onstuimig bonzen hier beneden in het donker van je schoot. Je weet niet wat te kiezen. Waarom ga je niet gewoon voor de liefde? Weet je niet dat ik van je hou? Niets is sterker dan de

liefde, mama. Ze overwint alles en ze maakt alles helder en goed. Zoals de zon verdrijft ze alle duisternis. Mijn komst in je leven is heus niet zonder betekenis. Ikzelf ben heus niet zonder betekenis. Degradeer mij toch niet tot een sta-in-de-weg. Wil je mij geen naam geven, zoals alle moeders doen die hun schoot voelen zwellen met wonderlijk, nieuw leven? Waarom behandel je mij zo anders? Waarom ben je niet blij met mij? Ach, open toch je hart voor mij!

Je kind.

